

WEZWANIE I ODPOWIEDŹ

List kręgu centralnego Domowego Kościoła, gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie
na rok formacyjny 2015/16

Droga Wspólnoto!

Za nami rok formacyjny „Radość Ewangelii” inspirowany adhortacją apostołską papieża Franciszka – rok, w którym odkrywaliśmy mocne wezwanie do wyjścia z Ewangelią do wszystkich ludzi, bez względu na miejsce, czas i okoliczności. Dziś, na zakończenie tego roku **pragniemy podziękować:**

- **małżonkom** za wierne kroczenie drogą charyzmatu Założyciela i zaangażowanie w radosne głoszenie Ewangelii;
- **kapłanom** za wspieranie nas na tej drodze i pokazywanie, jak być bliżej Boga, współmałżonka, dzieci, spotykanych osób, jak żyć Ewangelią każdego dnia;
- **osobom konsekrowanym**, szczególnie posługującym w Ruchu i na rzecz Ruchu, za dzielenie się radością z kroczenia drogą rad ewangelicznych.

Wchodząc w nowy rok formacyjny „W mocy Ducha Świętego” pragniemy zaprosić Was do zatrzymania się nad trzema słowami: **powołanie – posługa – odpowiedzialność**. Duch Święty jest bowiem Tym, który **pozwala nam odkryć nasze powołanie**, to On **posyła nas do posługi** wskazując jej konkretne formy, to On wreszcie **uzdalnia nas do podjęcia odpowiedzialności**, której bez Niego nie bylibyśmy w stanie udźwignąć. Na każde z tych sformułowań chcemy spojrzeć w trzech aspektach: **wspólnota Kościoła – wspólnota małżeńska i rodzinna – wspólnota Ruchu**. Niech poniższe myśli stanowią dla nas nie tylko materiał do wrześnieowego spotkania kręgu, ale będą inspiracją do osobistej refleksji lub przeprowadzenia dialogu małżeńskiego.

Zapraszamy do lektury☺

1. POWOŁANIE

Słowo „powołanie” zawiera w sobie dwa elementy: „po” i „wołanie”. Powołanie jest więc odpowiedzią na wezwanie, tym, co się dzieje „po wołaniu” – po tym wezwaniu, jakie do naszych serc kieruje Bóg – Dawca powołania. Z naszej strony potrzeba jedynie pokornych i otwartych serc gotowych przyjąć Bożą miłość, tę miłość, która nie zniewala, ale w swoim planie prowadzi człowieka do wiecznej radości.

„Trzeba natomiast dzisiaj podkreślać to, że powołanie chrześcijańskie nie jest powołaniem do minimalizmu, ale do świętości, a świętość to zjednoczenie z Chrystusem w Duchu Świętym” (ks. F. Blachnicki).

Spójrzmy na konkretną realizację powołania.

- **powołanie do wspólnoty Kościoła**

Pan Bóg zaprosił nas do tej wspólnoty poprzez sakrament chrztu świętego. To w tym sakramencie Duch Święty „namaszcza” ochrzczonego i wyciska niezatartą pieczęć. To ten sakrament jest nazywany najwspanialszym i najpiękniejszym darem, ponieważ otrzymują go ci, którzy nic nie przynoszą. To bezinteresowny dar, który otwiera naszą drogę do świętości – jak na niego odpowiem? Może warto w roku, w którym będziemy obchodzić 1050-lecie chrztu Polski, podjąć refleksję nad istotą sakramentu chrztu świętego, nad znaczeniem

imienia, które wtedy otrzymaliśmy, nad wiarą i jej rozwojem w życiu osobistym, rodzinnym, narodowym. Niech życie łaską tego sakramentu przynosi owoce!

- **powołanie do wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej**

Nasze powołanie małżeńskie, powołanie do świętości wspólnie ze współmałżonkiem wynika z powołania otrzymanego na chrzcie świętym. Na drodze formacji otrzymujemy dary, które pomagają nam to powołanie realizować – to nasze zobowiązania. Dzięki tym darom wrostamy na drodze duchowości małżeńskiej, ale także budujemy naszą wspólnotę rodzinną. Jedność między małżonkami stwarza najlepsze warunki do dobrego wychowania dzieci w duchu chrześcijańskim. Nie bójmy się stawiać sobie wymagań na tej drodze!

- **powołanie do wspólnoty Ruchu**

Jako małżonkowie na pewnym etapie naszego życia odczytaliśmy powołanie do Domowego Kościoła, gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie. Może było to całkiem niedawno i jesteśmy na początkowym etapie formacji, wciąż zafascynowani tym, co odkrywamy, a może minęło już kilka, kilkanaście, a może kilkadziesiąt lat i gdzieś entuzjazm zmalął. Mamy jednak powód do radości: najlepsze przed nami!

Z powołaniem do wspólnoty Ruchu wiąże się odkrywanie charyzmatu, przyjmowanie go i życie nim każdego dnia – z nową mocą. Zachęcamy więc do sięgania po książki i testament Założyciela, do powracania do źródeł i dzielenia się tym z innymi. Wszak z nadzieją czekamy i modlimy się o rychłą beatyfikację Założyciela. Bądźmy więc do niej przygotowani!

Jako pytanie do refleksji do tej części listu proponujemy:

**W jaki sposób odpowiedziałem na wezwanie Boga w swoim życiu
(wezwanie do życia we wspólnocie Kościoła, we wspólnocie małżeńskiej i rodzinnej
oraz we wspólnocie Ruchu)?**

2. POSŁUGA

Nasze powołanie kieruje nas do posługi. Podobnie bowiem jak słowo „po-wołanie”, tak również słowo „po-sługa” już samo w sobie zawiera jakiś plan, jakieś ujawnienie tego, czym tak naprawdę jest. Podobnie jak „po-wołanie” jest odpowiedzią na „wołanie”, na wezwanie, które do nas kieruje Bóg, tak również owa „po-sługa” jest odpowiedzią na dzieło służenia, jakiego wobec nas dokonał Chrystus-Sługa i całkowicie Mu oddana Maryja – Służebnica Pańska. Powtarzana w liturgii Wielkiego Czwartku scena z ostatniej wieczerzy, podczas której Chrystus umywa nogi swoim uczniom, ukazuje nam jasno, jak służba rodzi służbę: Bóg sam mi usłużył, abym służył innym.

„Charyzmat jako powołanie jest jednocześnie skierowaniem na drogę diakonii, czyli służby. Ten, kto otrzymuje dar, jest wezwany, czyli powołany do tego, żeby tym darem służyć. Jeżeli dalej będziemy pytać o ukierunkowanie tej służby, to trzeba tutaj włączyć pojęcie wspólnoty. Diakonia jest służbą w ramach wspólnoty i na rzecz wspólnoty, dla jej budowania. To jest niesłychanie ważne, abyśmy nigdy tych rzeczywistości od siebie nie oddzielili, abyśmy zawsze widzieli je całościowo” (ks. F. Blachnicki).

Spójrzmy na konkretne przejawy posługi.

- **posługa na rzecz wspólnoty Kościoła**

Założyciel Ruchu wskazywał, że formacja członków Ruchu powinna prowadzić do ich zaangażowania w życie wspólnoty Kościoła, szczególnie tej najbliższej, jaką jest parafia. Wielu z nas to robi, włączając się w różne działania duszpasterskiej na rzecz wspólnoty lokalnej. Dziś szczególnie potrzeba naszego świadectwa życia małżeńskiego i rodzinnego,

dlatego jako małżeństwa i rodziny włączamy się czynnie w liturgię niedzielnej Eucharystii, animujemy „niedziele świadectw”, proponujemy rekolekcje ewangelizacyjne, ukazujemy piękno życia zgodnego z przykazaniami. Podejmując konkretne posługi, nie zaniedbujemy swojej rodziny – wszak tu jest pierwsze miejsce naszej posługi, także tej na rzecz wspólnoty Kościoła, bo w rodzinie stajemy się chrześcijanami!

- **posługa na rzecz wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej**

Przy powołaniu wspominaliśmy o zobowiązaniach jako darach pomagających realizować to powołanie. W tym miejscu pragniemy zatrzymać się nad spotkaniem w kręgu oraz rekolekcjami jako miejscami posługi na rzecz małżeństwa i rodziny, przede wszystkim tej małej, w której żyjemy na co dzień. Systematyczne uczestnictwo w spotkaniu kręgu, rzetelne przygotowywanie się do tego spotkania oraz współodpowiedzialność za jego właściwy przebieg powinny owocować w naszej wspólnocie małżeńskiej i rodzinnej. To tutaj również uczymy się m.in. odpowiedzialności za wychowanie dzieci do wiary, za rozwój katechumenatu rodzinnego.

Rozumiemy, że część formacyjna związana z omówieniem nowego tematu wymaga czasami większego wysiłku, kilkukrotnego przeczytania danego tekstu, może poszukania jakiegoś wyjaśnienia. Nie zrażajmy się jednak tym – wszak treścią spotkania powinniśmy żyć przez cały miesiąc, a kto, jeśli nie my, ma coraz lepiej znać nauczanie Kościoła. Nie ustawajmy w gorliwości!

Podobna sytuacja ma miejsce, jeśli chodzi o rekolekcje – czasami coś wydaje nam się trudne, czasami chcielibyśmy, aby czegoś było mniej, aby było lżej... Tylko wtedy, gdy systematycznie będziemy uczestniczyć w rekolekcjach i wiernie, zgodnie z charyzmatem Założyciela, je prowadzić, wtedy doświadczymy owocowania. To będzie procentowało na przyszłość. Nie lękajmy się wyzwania związanych z posługą na rzecz małżeństwa i rodziny!

- **posługa na rzecz wspólnoty Ruchu**

Formacja w ciągu roku oraz w czasie rekolekcji powinna nas prowadzić do podjęcia diakonii, czyli konkretnej posługi na rzecz Ruchu. Wszak każdy z nas otrzymał od Pana Boga jakiś dar, którym powinien dzielić się z innymi, którym powinien służyć innym. Niech pomocą w odkrywaniu tego daru będzie modlitwa (szczególnie do Ducha Świętego), współmałżonek, kapłan – np. doradca duchowy kręgu, wspólnota kręgu, ci wszyscy, z którymi spotykamy się w różnych okolicznościach. Poprzez odkrycie tych darów możemy służyć słowem i czynem w różnych diakoniach: liturgicznej, muzycznej, ewangelizacji, wyzwolenia, misyjnej, modlitwy, życia, komunikowania społecznego, oaz rekolekcyjnych, słowa, społecznej, miłosierdzia... A może Pan Bóg powoła nas do jeszcze innego zadania... Nie wolno zakopywać tych darów, ale trzeba służyć nimi w czasie rekolekcji i w ciągu roku, zaczynając często od małych, ale pięknych i potrzebnych rzeczy! Niech nic ani nikt nie przesłania nam obrazu Chrystusa Sługi umywającego uczniom nogi!

Jako pytanie do refleksji do tej części listu proponujemy:

**Jakie dary, którymi mogę służyć innym we wspólnocie Kościoła,
w małżeństwie i rodzinie oraz w Ruchu, odkrywam w swoim życiu?**

3. ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Z powołaniem i posługiwaniem wiąże się odpowiedzialność. Również to słowo – podobnie jak słowo „powołanie” i „posługiwanie” w swoim znaczeniu zakłada pewien dialog. Jeśli za coś „odpowiadam”, to znaczy, że jestem o to pytany. Moje podjęcie odpowiedzialności to z jednej strony odpowiedź na wezwanie, skierowane ze strony Boga (dodajmy: odpowiedź

wyrażona przez służbę), z drugiej zaś – świadomość tego, że będę zapytany przez Boga, co zrobiłem z darami, które mi dał i jak odpowiedziałem na wezwanie do służby, które do mnie skierował.

„Członkiem ruchu oazowego, Ruchu Światło-Życie, można się stać przez przyjęcie postawy aktywnej, odpowiedzialnej, przez przyjęcie pewnych zadań. W Ruchu nie może być biernych członków – którzy przychodzą na jakieś zebrania, czegoś tam słuchają i tak dalej. Bycie członkiem Ruchu jest równoznaczne z podjęciem diakonii” (ks. F. Blachnicki).

Spójrzmy na konkretne obszary odpowiedzialności.

- **odpowiedzialność za wspólnotę Kościoła**

Przed nami w najbliższym czasie wiele ważnych wydarzeń w życiu Kościoła powszechnego. W październiku tego roku odbędzie się synod biskupów o rodzinie, który podejmie zagadnienia związane z wyzwaniem stojącymi przed rodziną, powołaniem rodziny oraz misją rodziny w dzisiejszym świecie. W trakcie synodu błogosławieni małżonkowie Zelia i Ludwik Martin zostaną kanonizowani. Ich relikwie znajdują się w kaplicy Centralnego Domu Domowego Kościoła w Krościenku – zachęcamy do modlitwy za wstawiennictwem Małżonków w tym i w innych miejscach w intencji naszych rodzin oraz zbliżającego się synodu.

We wrześniu, przed synodem, w Filadelfii odbędzie się Światowe Spotkanie Rodzin, podczas którego także członkowie Domowego Kościoła dadzą świadectwo o radości z trwania w sakramentalnym związku małżeńskim. Tam także wspólnota z Kanady będzie świętowała 25-lecie powstania Domowego Kościoła. Dzielimy z nimi ich radość!

Kolejne miesiące przyniosą następne spotkania – Światowe Dni Młodzieży w Krakowie. I choć w nazwie jest słowo młodzież, to przecież Kościół liczy na pomoc rodzin w przyjęciu młodych ludzi do swoich domów i daniu świadectwa o pięknie życia małżeńskiego. Nasza pomoc przyda się z pewnością także młodzieży oazowej, ale też innym młodym ludziom, którzy zapragną wziąć udział w spotkaniu i będą mogli to uczynić dzięki naszej zachęcie i wsparciu (może również finansowemu) – nie zapominajmy o tym. Wszyscy czujmy się gospodarzami tego wydarzenia!

Na to wszystko nakłada się trwający do lutego Rok Życia Konsekrowanego i rozpoczynający się w grudniu Rok Święty Miłosierdzia. Wciąż jest potrzebna stała modlitwa w intencji prześladowanych chrześcijan – czasami nam się wydaje, że to daleko, że nas nie dotyczy... a może to jednak nie tak daleko... Pamiętajmy o tym!

- **odpowiedzialność za wspólnotę małżeńską i rodzinną**

Jakże ważna i potrzebna jest w dzisiejszych czasach nasza odpowiedzialność za małżeństwo i rodzinę. Tak wiele ustaw i decyzji nie sprzyja rozwojowi rodzin, dlatego potrzeba naszego jasnego opowiedzenia się za życiem od poczęcia do naturalnej śmierci, za małżeństwem rozumianym jako związek kobiety i mężczyzny, za odpowiednimi programami wychowawczymi w naszych szkołach. Dlatego z odwagą włączajmy się w różnego rodzaju protesty, akcje, które chronią wartość małżeństwa i rodziny. Przecież gdyby każdy z nas się zaangażował, to z samego Domowego Kościoła byłoby już ponad 30 tysięcy podpisów, a przecież mamy rodzinę, przyjaciół, znajomych – pokażmy, że są nas nie dziesiątki tysięcy, ale setki tysięcy, czy miliony ludzi, dla których wartość małżeństwa i rodziny jest cennym skarbem, którego należy bronić!

- **odpowiedzialność za wspólnotę Ruchu**

„List Domowy Kościół” w numerze 137 podejmował tematykę posługi par odpowiedzialnych w Domowym Kościele, a w numerze 138 omawiał zadania wspólne dla wszystkich par

odpowiedzialnych. Warto sięgać do tych tekstów pamiętając, że bez względu na posługę pełnioną w Ruchu w danym momencie, wszyscy powinniśmy się czuć odpowiedzialni: za osoby razem z nami gromadzące się na spotkaniach kręgu, za uczestnictwo w rejonowych i diecezjalnych Dniach Wspólnoty, za współpracę z różnymi podmiotami Ruchu, np. przy okazji spotkań parafialnych, rejonowych, diecezjalnych czy krajowych, za dzieło Krucjaty Wyzwolenia Człowieka, za nowopowstające kręgi, za przygotowanie i prowadzenie rekolekcji, za podejmowanie posług,...

Ważnym wymiarem naszej odpowiedzialności za Ruch jest odpowiedzialność materialna, o czym szerzej było wspomniane w liście kręgu centralnego przed dwoma laty. Dziękujemy za wzrost tej odpowiedzialności w ostatnim czasie, bo to dzięki modlitwom, pracy i wsparciu finansowemu tak wielu osób w tym roku po raz pierwszy mogły się odbyć rekolekcje w nowym budynku Centralnego Domu Rekolekcyjnego Domowego Kościoła w Krościenku przy ul. Jagiellońskiej 100, ale pamiętajmy... - rozbudowa jeszcze trwa i pomoc nadal jest potrzebna☺. Niech zgodnie z pragnieniem Założyciela dzieją się tam wielkie rzeczy w życiu małżonków i całych rodzin! Niech łaska Boża rozlewa się na cały świat!

Jako pytanie do refleksji do tej części listu proponujemy:

**Jak realizuję moją odpowiedzialność za wspólnotę Kościoła,
wspólnotę małżeńską i rodzinną oraz wspólnotę Ruchu?**

Życzymy owocnego roku formacyjnego i prosimy:

- o modlitwę w intencji dobrego, owocnego roku pracy oraz o w miarę możliwości **duchowe włączenie się w comiesięczną Eucharystię**, którą moderator krajowy DK, ks. Tomasz Opaliński, w każdą pierwszą środę miesiąca odprawia w intencji Domowego Kościoła – warto zapisać sobie w kalendarzu następujące daty: **2 IX, 7 X, 4 XI, 2 XII, 6 I, 3 II, 2 III, 6 IV, 4 V, 1 VI, 6 VII, 3 VIII**;
- o gorliwe przygotowywanie się do spotkań formacyjnych kręgu i **odważne planowanie rekolekcji**, pamiętając o pierwszeństwie rekolekcji formacyjnych nad innymi typami;
- o radosne świadectwo życia łaskami płynącymi z sakramentu małżeństwa!

Sługo Boży, ks. Franciszku, wstawiaj się za nami!

W imieniu członków kręgu centralnego,
z zapewnieniem o modlitwie

Katarzyna i Paweł Maciejewscy
para krajowa Domowego Kościoła

ks. Tomasz Opaliński
moderator krajowy Domowego Kościoła

Krościenko, maj 2015 r.

WAŻNE WYDARZENIA:

Podsumowanie pracy rocznej 2015 – Góra św. Anny (d. opolska) – 18-20 IX 2015 r.

Pielgrzymka KWC – Wrocław – 26 IX 2015 r.

Dni wspólnoty Ruchu Światło-Życie – 11 X, 6 XII 2015 r., 13 III, 29 V 2016 r.

Dni wspólnoty diakonii diecezjalnych (DWDD) – 23-24 X 2015 r., 8-9 IV 2016 r.

Niepokalane Poczęcie NMP – Święto patronalne Ruchu Światło-Życie – 8 XII 2015 r.

Niedziela Świętej Rodziny – Święto patronalne Domowego Kościoła – 27 XII 2015 r.

Spotkanie opłatkowe Domowego Kościoła 2016 – Skorzeszyce (d. kielecka) – 15-17 I 2016 r.

Kongregacja Odpowiedzialnych – Częstochowa – 26-29 II 2016 r.

Centralna Oaza Matka – Krościenko – 13-16 V 2016 r.

Pielgrzymka Domowego Kościoła do Kalisza – 21 V 2016 r.

Podsumowanie pracy rocznej 2016 – Poznań – 9-11 IX. 2016 r.

Rekolekcje dla par rejonowych:

Filia warszawska i lubelska – Brańszczyk n. Bugiem – 25-27 IX 2015 r.

Filia poznańska i pelplińska – Rościnno – 2-4 X 2015 r.

Filia krakowska – Ciężkowice – 2-4 X 2015 r.

Filia śląska – Częstochowa – 16-18 X 2015 r.

(jeśli któreś z par rejonowych nie pasuje pojechać na rekolekcje ze swoją filią, może pojechać z inną☺)

Rekolekcje dla par diecezjalnych – Rościnno – 9-11 X 2015 r.

TEKSTY POGŁĘBIAJĄCE TREŚĆ LISTU

Z tekstów Założyciela

„Nieustannie winniśmy dziękować Bogu za nasze wybranie, za nasze powołanie. Św. Paweł bardzo często wzywa chrześcijan do tego, aby dziękowali Bogu za swoje powołanie, aby trwali w nieustanym dziękczynieniu. Gdybyśmy umieli to zrozumieć, że od wieków Bóg o nas myślał z miłością i od wieków wyznaczył nas do wielkich rzeczy i że teraz realizuje w naszym życiu swój zamysł, musielibyśmy nieustannie trwać w Eucharystii, w radosnym dziękczynieniu”.

„Bóg powołał nas jako istoty wolne do współdziałania w dziele zbawiania dusz. Współdziałanie to polega na tym, że stajemy się w rękach Boga narzędziami Jego łaski. Bóg działa w nas i przez nas – a nie my działamy. Bóg działa w nas: jeżeli działam przez dobry przykład i pociągam innych do dobrego, to wyłącznie dlatego, że we mnie działa łaska, dzięki której mogę żyć w ten sposób, aby innych budować. Jestem tylko zwierciadłem, które odbija promienie łaski Bożej”.

„Służba ma swe źródło w miłości, a nawet można powiedzieć, że słowo «służba» w Piśmie świętym jest synonimem słowa «miłość». Bo jeżeli miłość jest daniem siebie, wzajemnym daniem siebie przez osoby, to taka miłość w czynie, w praktyce, musi się wyrażać w służbie, w spełnianiu woli drugiego człowieka, w szukaniu tego, co jest dla niego dobrem, czego on pragnie. Służba nie poniża człowieka, ale go wywyższa. Chrystus, który unżył samego siebie, przyjąwszy postać sługi, został wywyższony ponad wszelkie stworzenie”.

„Zatrzymajmy się nad znaczeniem słowa «animator». Pochodzi ono od łacińskiego słowa «animare», czyli ożywiać. Słowo «anima» oznacza duszę, ale także życie. Ducha Świętego możemy nazwać pierwszym Animatorem. Animator, Ożywiciel, bo On ożywia wszystko. On jest tym, który daje nowe życie. Jeżeli również ludzi w naszych wspólnotach nazywamy animatorami, to w łączności z tym właśnie określeniem Ducha Świętego jako Ożywiciela. Jesteśmy animatorami o tyle, o ile jesteśmy narzędziem Ducha Świętego. Wszyscy (...) członkowie ludu Bożego są włączeni w przekazywanie łask Ducha Świętego, wszyscy mamy taką moc i misję”.

„I jeżeli miałbym coś do przekazania i chciałbym coś przekazać w moim duchowym testamencie – to właśnie ten dar – charyzmat Światło-Życie. Zrozumienie, umiłowanie, wierność wobec tego charyzmatu. Wydaje mi się bowiem, że ciągle jeszcze mało jest ludzi – także w Polsce – którzy już otrzymali łaskę zrozumienia znaczenia tego charyzmatu dla odnowy oblicza Kościoła – Chrystusowej Oblubienicy – Nowej Jerozolimy zstępującej z nieba na ziemię”.